

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 734/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R., L., zastúpeného advokátkou JUDr. J. S., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob/103/2011 a jeho rozsudkom z 19. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2012 doručená sťažnosť R. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalovaný“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob/103/2011 a jeho rozsudkom z 19. apríla 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ ako predávajúci uzatvoril s kupujúcim zmluvu o dodaní 150 kusov jahniat, pričom dodal iba 122 z celkového kontrahovaného množstva, z ktorých však väčšina následne uhynula. Kupujúci si uplatnil nároky vyplývajúce zo zodpovednosti za vady dodaných zvierat, od kúpnej zmluvy odstúpil a žalobou si nárokoval vrátenie kúpnej ceny a náhradu škody.

Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 15 Cb/60/2008-313 zo 7. septembra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v spojení s opravným uznesením z 11. októbra 2011 rozhodol o žalobe kupujúceho tak, že sťažovateľ je povinný zaplatiť mu sumu 7 599,74 € z titulu vrátenia kúpnej ceny a náhrady škody s príslušenstvom. Podľa okresného súdu boli splnené podmienky nároku vyplývajúceho zo zodpovednosti za vady, za ktoré zodpovedá sťažovateľ ako predávajúci. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vzal čiastočne návrh späť z toho dôvodu, že časť dodaných zvierat prežila, okresný súd konanie v tom zodpovedajúcej časti zastavil.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti vrátenia kúpnej ceny, náhrady škody a vo výroku o trovách konania podal sťažovateľ odvolanie. Výrok rozsudku o zastavení konania v časti 994,78 € s príslušným úrokom z omeškania nebol žalovaným namietaný. Podľa sťažovateľa súd prvého stupňa nebral do úvahy námietku, že nebola uplatnená reklamácia v záručnej dobe 6 týždňov, ktorá sa má podľa jeho názoru vzťahovať na živé zvieratá. Podľa sťažovateľa žalobca nevyužil svoje právo oznámiť vady tovaru a odstúpiť od zmluvy bez zbytočného odkladu, aj keď mu bola známa skutočnosť, že jahňatá v stáde nejavia záujem o krmivo, sú apatické, slabé, a nebolo potrebné čakať, až kým uhynú.

Krajský súd rozsudkom č. k. 4 Cob/103/2012-351 z 19. apríla 2012 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti o povinnosti sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 7 599,74 € s príslušenstvom potvrdil ako vecne správny a v záujme zvýšiť presvedčivosť

odôvodnenia doplnil ďalšie dôvody rozhodnutia. Krajský súd ďalej zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania. Podľa krajského súdu „Žalobca v konaní uplatnil právo na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny za dodané jahničky, ako aj na náhradu škody, ktorú utrpel žalobca v dôsledku odstraňovania väd dodaného tovaru – jahničiek. Na základe uzavretej kúpnej zmluvy mal žalovaný pre žalobcu dodať 150 ks jahničiek, kde v konečnom dôsledku bolo dodaných len 122 ks jahničiek. Jahničky boli určené na ďalší chov u žalobcu... Žalobca namietal vady dodaného tovaru podľa § 420 ods. 1 Obchodného zákonníka, že predávajúci je povinný dodať tovar v množstve, akosti a vyhotovení, ktoré určuje zmluva...

Ustanovený znalec... jednoznačne konštatoval, že keď žalobca prejavil záujem o jahničky na ďalší chov, dodané jahničky... boli predčasne odstavené od matiek a boli vekovo i váhovo nevyrovnané pre tento predčasný odstav. Z hľadiska účtovanej váhy živých zvierat a počtu kusov dodaných zvierat je jasné, že priemerná hmotnosť jednej jahničky bola 12,4 kg. Pre posúdenie vhodnosti jahniat na účely plemenitby alebo na ich zaradenie na intenzívny výkrm je hmotnosť 17 - 18 kg. Túto zásadu mal predajca ako skúsený chovateľ vo veci rešpektovať (strana 5 posudku znalca)... Zvieratá nedostatočne prežívali objemové krmivo, ktoré v predžalúdkoch a v črevnom trakte podliehalo patologickým rozkladným procesom, ktoré v konečnom dôsledku spôsobili úhyn zvierat (strana 5 a 6 znaleckého posudku). Keď žalovaný namietal, že k hromadnému úhynu mohlo dôjsť aj z tzv. prenosnej nákazy kolcidiózy, ktorá spôsobuje u mladých jahniat vysoký úhyn, a touto chorobou sa mohli jahňatá nakaziť u žalobcu, znalec v doplnení znaleckého dokazovania (č. l. 202 spisu) jednoznačne uzavrel, že nie je opodstatnené podozrenie, že vysoký úhyn jahniat pochádzajúcich z R. bol spôsobený kolcidiózou. V prvých troch týždňoch boli jahňatá preliečované, vykonávaná liečba je hodnotená ako nadštandardná, zameraná na požívanie podporných vitamínov a minerálnych podkladov. Užívané lieky boli špecifické a účinné, čo nemalo dopad na úhyn zvierat, pretože jahňatá boli odstavené predčasne. Ich odstav neprebíhal štandardným spôsobom...

Podľa znalca R. predčasne odstavilo jahňatá od chovu, o čom svedčí ich priemerná živá hmotnosť 12,4 kg. Minimálnou hranicou pre posúdenie vhodnosti jahniat na účely plemenitby alebo na ich zaradenie na intenzívny výkrm je hmotnosť 17 - 18 kg. Táto skutočnosť mala byť predajcovi všeobecne známa (strana 3 znaleckého posudku). Znalecký

posudok, ako aj správa Regionálnej správy v H. z 23. 6. 2008, konštatuje predčasné odstavenie jahniat ako príčinu hromadného úhynu. O predčasnóm odstavení nemohol vedieť kupujúci – žalobca. Preto okresný súd správne konštatoval, že dodané jahňatá mali skryté vady... O tejto vade dodaného tovaru sa mohol žalobca prvýkrát reálne dozvedieť až na základe úradného záznamu č. 23/06/20008 z 23. 6. 2008, aj keď indikácia vyššieho úhynu u jatočných zvierat bola žalobcovi známa už v polovici mája 2008. V tom čase žalobca nemal preukázanú príčinu a identifikovanú vadu tovaru, za ktorú zodpovedá predávajúci. Keď dochádzalo k úhynu, žalobca sa pokúsil o preliečenie zvierat, o čom svedčí záznam od ošetrojúceho veterinárneho lekára... Definitívne potvrdenie možných príčin úhynu vyplýva až z úradného záznamu z 23. 6. 2008. Týmto momentom začala plynúť žalobcovi lehota na uplatnenie nároku z väd plnenia dodaním vadného tovaru, teda predčasne odstavených jahniat.

Ak žalobca predpokladal ďalší chov jahniat a dodané jahňatá neboli spôsobilé na ďalší chov z hľadiska ich predčasného odstavenia a nespôsobilosti prijímať rastlinnú výživu a následný úhyn, mohol žalobca uplatniť nároky z vadného tovaru v zmysle § 436 Obchodného zákonníka aj s možnosťou odstúpenia od zmluvy podľa § 436 ods. 1 písm. d/ Obchodného zákonníka. Keď došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, v súvislosti s odstúpením od zmluvy má žalobca právo na vrátenie kúpnej ceny, pretože došlo k podstatnému porušeniu zmluvy dodaním predčasne odstavených jahniat nespôsobilých na ďalší život, o ktorej skutočnosti musel vedieť žalovaný ako predávajúci. Predávajúci musí vedieť, že druhá strana nebude mať záujem o plnenie povinností pri takomto porušení zmluvy (§ 345 ods. 2 Obchodného zákonníka). Došlo k podstatnému porušeniu zmluvy dodaním vadného tovaru. Žalobca túto skutočnosť oznámil bez zbytočného odkladu po tom, čo mal správu od Regionálnej správy v H., a k zániku zmluvy odstúpením (§ 349 ods. 1 Obchodného zákonníka) došlo dorúčením oznámenia žalovanému... Žalobcovi vzniklo právo na vrátenie časti kúpnej ceny, ako aj na náhradu škody, o čom rozhodol súd prvého stupňa správne...

Žalobca má nárok na vrátenie časti zaplatenej kúpnej ceny 4.521,75 Eur, ako aj náhrady škody v čiastke 3.077,98 Eur, t. j. účtovaných 92.727,50 Sk. S nepredpokladanými nákladmi na ošetrovanie zvierat veterinárom v dôsledku väd dodaného tovaru, náhrady preplatenia cestovných náhrad za dodávku zvierat, z ktorých podstatná časť uhynula,

dodatočných nákladov na prikrmovanie zvierat a zaplataenia náhrad za odvoz uhynutých zvierat kafilérnej spoločnosti, tieto nároky na náhradu škody sú u žalobcu dôvodné... V danom prípade sú to dodatočné náklady, ktoré musel vynaložiť žalobca na ošetrovanie zvierat, ako aj náklady súvisiace s prepravou zvierat, ktoré uhynuli. Podľa § 380 Obchodného zákonníka, za škodu sa považuje tiež ujma, ktorá poškodenej strane vznikla tým, že musela vynaložiť náklady v dôsledku porušenia povinnosti druhej strany. Porušenie povinnosti zo strany predávajúceho – žalobcu je súdom prvého stupňa preukázané. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne, pokiaľ zaviazal žalovaného k náhrade čiastky 7.599,74 Eur titulom vrátenia časti kúpnej ceny a náhrady škody.“.

Sťažovateľ s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí a tvrdí, že krajský súd pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy všetky namietané skutočnosti z jeho strany ako žalovaného, a tieto jeho námietky vo svojom rozhodnutí vôbec neodôvodnil.

Podľa sťažovateľa „Ani prvostupňový a ani odvolací súd sa nevysporiadal s námietkou žalovaného, že žalobca neuplatnil reklamáciu v záručnej dobe 6 týždňov, ktorá sa vzťahuje na živé zvieratá, teda že reklamáciu žalobca uplatnil až po skončení záručnej doby.

Taktiež sa odvolací súd vôbec nezaoberal otázkou nevykonania odčervenia, ktorá veľmi významnou mierou ovplyvnila stav zvierat, na ktorú žalovaný viackrát poukazoval.

Pokiaľ sa jedná o znalecký posudok vypracovaný v rámci dokazovania, žalovaný od samého začiatku výsledky znaleckého dokazovania namietal. Námietky žalovaného prvostupňový súd akceptoval, keď za účelom doplnenia znaleckého dokazovania nariadil výsluch súdneho znalca, súd uložil účastníkom konania pripraviť otázky pre súdneho znalca, pričom tento dôkaz nakoniec súd vôbec nevykonával. Odvolací súd sa týmto tiež vôbec nezaoberal a pri svojom rozhodovaní sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Prvostupňový súd nemal hodnoverne preukázaný úhyn zvierat, na čo sťažovateľ poukazoval aj vo svojom vyjadrení zo dňa 30. 08. 2011, ktorým sa prvostupňový súd vôbec nezaoberal a uspokojil sa s tvrdením žalobcu, že žiadny orgán nevedie presnú evidenciu dátumu úhynu zvierat. Aj napriek tomu, že úhyn zvierat ku dňu odstúpenia od zmluvy bol

hodnoverne preukázaný len čo sa týka 17 kusov z celkového počtu 122 zvierat, súd považoval odstúpenie od zmluvy zo strany navrhovateľa za platné v celom rozsahu.

Taktiež súd nebral do úvahy druhotné príčiny úhynu zvierat, ktoré určil súdny znalec v znaleckom posudku, za ktoré nezodpovedá žalovaný. Túto skutočnosť aj prvostupňový aj odvolací súd ignoroval, touto otázkou sa nezaoberal a ani túto skutočnosť nezdôvodnil.

Pokiaľ sa jedná o náhradu škody ani prvostupňový a ani odvolací súd sa nezaoberal námietkami žalovaného, okrem iného uvedenými vo vyjadrení zo dňa 30. 08. 2011. Napr. pokiaľ sa jedná o prepravné služby žalovaný poukázal na to, čo je zrejmé aj z predložených dokladov, že pri preprave predmetných jahničiek jednou cestou sa uskutočnila aj preprava iných zvierat zakúpených od iných dodávateľov, preto nemôže byť náhrada nákladov na túto cestu prisúdená žalovanému v celom rozsahu. To isté platí aj pri náhrade nákladov na veterinárne služby, ktoré nesúviseli len s predmetnými jahničkami, keďže žalobca mal vo svojom chove aj iné zvieratá.

S poukazom na uvedené sťažovateľ má za to, že odvolací súd sa s jednotlivými námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu zo dňa 20. 10. 2011 nevysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom.“

Z uvedených dôvodov podal sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že ním bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd

zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Námietky sťažovateľa obsiahnuté v odvolaní, s ktorými sa podľa neho krajský súd nevysporiadal, sa v prevažujúcej miere týkajú nedostatočne zisteného skutkového stavu okresným súdom, ktorý podľa sťažovateľa pri posudzovaní splnenia podmienok na náhradu škody nezohľadnil jeho argumenty (otázka odčervenia jahniat, druhotné príčiny úhynu zvierat), nesprávne vyhodnotil znalecký posudok a nedodrжал procesný postup pri výsluchu znalca. Okresný súd (a následne aj krajský súd) podľa sťažovateľa nezistil skutočný úhyn zvierat, ako aj nesprávne zistil rozsah škody na strane žalobcu (náhrada nákladov za prepravu a za veterinárne služby). Okrem toho sťažovateľ namieta, že sa krajský súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal ani s jeho argumentáciou o potrebe uplatniť si právo zo záruky v záručnej dobe 6 týždňov, ktorá sa má podľa sťažovateľa vzťahovať na vady zvierat.

Ústavný súd zdôrazňuje, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (výsluch svedkov, znalecké dokazovanie a iné) a ich vyhodnotenie všeobecným súdom, tak ako to požaduje sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Ústavný súd v zásade nie je ani oprávnený preskúmať vecnú správnosť uvedeného znaleckého posudku (m. m. IV. ÚS 241/2010). Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v rozpore s jeho už spomínaným postavením,

ale popieral by základné zásady ústnosti a bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (m. m. I. ÚS 118/2011).

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že tak judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 10000/83, H. proti Spojenému kráľovstvu), ako aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. v prípade Monnel a Morris proti Spojenému kráľovstvu z 2. marca 1987, séria A, č. 115) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa k obsahu znaleckého posudku či k iným výsledkom dokazovania, je potrebné uviesť, že sťažovateľ mal možnosť uplatniť svoje procesné právo účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré sa v konaní vykonali (§ 123 Občianskeho súdneho poriadku). Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj právny názor, že ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 329/04, III. ÚS 30/06).

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd riadne identifikoval námietky sťažovateľa obsiahnuté v odvolaní (a opätovne rekapitulované v sťažnosti), a to najmä námietky týkajúce sa nedostatočného zistenia skutkového stavu, a skutkový stav podriadil pod aplikovateľnú právnu úpravu Obchodného zákonníka. Osobitne vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že sa krajský súd nevysporiadal s jeho tvrdením, že vady zvierat sa majú vytknúť v šesťtýždňovej lehote (sťažovateľ ale neuviedol, z čoho uvedenú lehotu odvodil), ústavný súd podotýka, že predmetné pravidlo upravujúce záručnú dobu bolo upravené v § 620 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. marca 2004. Krajský súd, podobne ako okresný súd založil svoje rozhodnutie na tom, že uplatnený nárok je nárokom zo zodpovednosti za vady v zmysle

Obchodného zákonníka, teda na inom právnom základe, pričom tento záver krajského súdu sťažovateľ nespochybnil.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vyhodnotil, prečo považoval rozhodnutie okresného súdu za vecne správne, osobitne s ohľadom na námietky uplatnené v odvolaní. Presvedčivo a bez vnútorných rozporov odôvodnil, prečo považuje podmienky uplatnených nárokov zo zodpovednosti za vady za splnené, a sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné námietky, ktoré by mohol ústavný súd brať do úvahy pri rozhodovaní o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie a ktoré by tento záver spochybnili. Z toho dôvodu ústavný súd nepovažuje napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny ani svojvoľný, či porušujúci zmysel a účel aplikovaných právnych noriem. Ústavný súd preto nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom krajského súdu pri rozhodovaní o jeho odvolaní. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľa odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti v celom rozsahu nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013